

jeho zrušením, neboť přes to, že držitel statku je povinen odváděti značnou část vytěžených plodů klášteru, přece zůstává nadále vlastníkem statku. Statek onen nestal se také svrchu uvedeným věnováním nějakým jměním nadačním, či jak stížnost tvrdí, jměním účelovým, neboť nikoliv statek sám svou podstatou, nýbrž jen výtěžky z něho, resp. část jich věnována byla klášteru T-skému. Není tedy nezákonným, když stpů nepokládal statek onen za zvláštní jmění účelové a sčítal jej s ostatním jměním býv. svěřenství v jeden majetk. soubor dle § 2 zák. záb. Rovněž nelze úřadu vytýkati jako vadu řízení, že nezjišťoval, jaká část z jeho výtěžku připadá na klášter v T., a jaká zůstává vlastníku, neboť i kdyby splnění nároku kláštera vyžadovalo toho, aby mu byl odevzdán celý výtěžek statku, nestal by se klášter, resp. nadace vlastníkem statku, a jedině vlastnictví je rozhodné pro sčítání nemovitostí dle §u 2 zák. záb. Bezdůvodná je stížnost také, pokud napadá rozhodnutí úřadu, že statek D. není objektem vyloučeným ze záboru dle § 3 a) zák. záb. Nss již v nál. Boh. 1133/22 adm., vyslovil a podrobně odůvodnil, že »objektem« ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb. nemůže býti jendotka, jež svým hospodářským určením je věnována produkci zemědělské v širším slova smyslu, čítajíc v to i produkci lesní. Náhled ten došel výrazu i v četných pozdějších judikátech nss a nss trvá na něm i nyní. Na tom nic nemění okolnost, že zeměd. a lesní produkty na statku vyrobené mají z části nebo zúplna býti odváděny klášteru T-skému, neboť hospod. určením statku přes to zůstává výroba zeměd. produktů, tedy výroba zemědělská, která brání tomu, aby statek pokládán byl za objekt dle § 3 lit. a) zák. záb.

Č. 6368.

Pozm ková reforma: Je nezákonné, oznámí-li stpů vlastníku zabraných nemovitostí zamýšlené převzetí takových nemovitostí, k jichž zcizení stpů udělil již souhlas podle § 7 záb. zák.

(Nález ze dne 5. března 1927 č. 4058.)

V ě c: Alois kníže z L. v B. (adv. Dr. Jindř. Vaníček z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o zamýšlené převzetí zabraných nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud se týká též částí parcel č. . . . v B. a č. . . . ve S., zrušujese pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. výměrem oznámil stpů st-li, že se rozhodl převzít určité nemovitosti jeho zapsané ve vložce č. . . . česk. desk zem. —

O stížnosti nss uvážil:

Namítá-li stížnost, že úřad navrhl poznámku zamýšleného převzetí též na nemovitosti, jež mu byly již k účelům poz. reformy odevzdány, neshledal nss stížnost důvodnou. Není sporu o tom, že st-l je dosud knih. vlastníkem odevzdaných nemovitostí. Poznámkou zamýšleného převzetí mělo býti i vůči třetím osobám veřejně vyznačeno, že knihovní vlastnictví st-lovo k uvedeným nemovitostem pomine, ježto stpů se již rozhodl dotčené nemovitosti převzít, a měly vůči těmto třetím osobám přivoděny býti stejné účinky, jaké má poznámka zamýšleného odepsání

nemovitosti od dosavadního knih. těla a poznámka vyvlastnění (§ 9 zák. náhr.). Mohl-li stpú poznámku s těmito účinky vložiti na majetek st-lův před tím, než mu byl odevzdán, tím spíše může tak učiniti po jeho odevzdání. Ani z ustanovení § 26 zák. náhr. nedá se ničeho dovoditi pro stanovisko ve stížnosti zastávané, neboť tato norma stanoví pouze předpoklady, za nichž lze žádati za vklad práva vlastnického pro stát.

Důvodnou shledal však nss námitku, kterou stížnost vytýká, že stpú navrhl poznámku zamýšleného převzetí i na nemovitosti, jež st-l již prodal se souhlasem stpú-u. Jak nss stále judikuje, nemůže stpú oznámiti vlastníku zamýšlené převzetí stran nemovitosti, pro kterou již dříve žádáno bylo za souhlas ke zcizení dle § 7 zák. záb., leč by o žádosti té byl již pravoplatně rozhodl v tom smyslu, že žádaný souhlas se neuděluje. Tím méně ovšem může stpú oznámiti vlastníku převzetí nemovitosti, k jejímuž zcizení souhlas již udělil. Okolnost, že dotčená nemovitost knihovně dosud tvoří část parcely, jejíž druhou část rozhodl se úřad převzít, neoprávnjuje úřad, aby oznámení zamýšleného převzetí vztáhl i na onu část, kterou dovolil vlastníku prodati z volné ruky, a kterou převzítí nehodlá. Je věcí úřadu, aby oznámení zamýšleného převzetí formuloval tak, aby jím dotčeny byly jen ty plochy, jež skutečně hodlá převzítí, a aby za tím účelem učinil vše, aby soud jen na tyto plochy poznámku zamýšleného převzetí mohl zapsati. Poněvadž úřad tak neučinil, je rozhodnutí jeho, pokud se týká odprodaných částí z parcel č. kat. . . . obce S. a č. kat. . . obce B., nezákonné a bylo je zrušiti, v ostatním však bylo stížnost zamítnouti.

Č. 6369.

Dávky za úřední úkony: I. Pro poplatnost úředního úkonu jest rozhodná doba, kdy úkon byl proveden, nikoliv doba, kdy strana k němu zavdala podnět. — II. Stanoviti výši dávky jest uvnitř maximálních hranic, stanovených úřední sazbou, věcí úvahy úřadu.

(Nález ze dne 5. března 1927 č. 4145).

Věc: Leopold W. v N. (adv. Dr. Frt. Stern z Prahy) proti generálnímu finančnímu řiditelství v Bratislavě o dávku za úřední úkony.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem fin. řiditelství v Bratislavě ze 14. října 1925 bylo stěžující si firmě na její žádost, podanou dne 15. července 1925, uděleno úřední povolení k daněprostému odběru lihu k výrobě octa ve množství 7700 hl^o alkoholu na výrobní období 1925/26, a současně byla firmě předepsána za toto povolení dávka za úřední úkon částkou 2102 Kč 10 h. Proti uložení této dávky ohradila se st-lka rekurse namítajíc, že podala žádost za příděl lihu již v červenci 1925 a průtah ve vyřízení nemůže prý jí býti na úkor, tak že jí vůbec neměla býti uložena dávka, zavedená teprve od 9. září 1925, která ostatně svou výší její octárnu u porovnání s jinými nepoměrně zatěžuje. Rekursu tomuto nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —

Stížnost brojí především proti zásadní oprávněnosti této dávky uvá-